

Рудолф Херфуртнер • Анете Блай

РЕЙНСКО ЗЛАТО

Опера от Рихард Вагнер

Превод от немски език:
Борис Парашкевов

EMAC

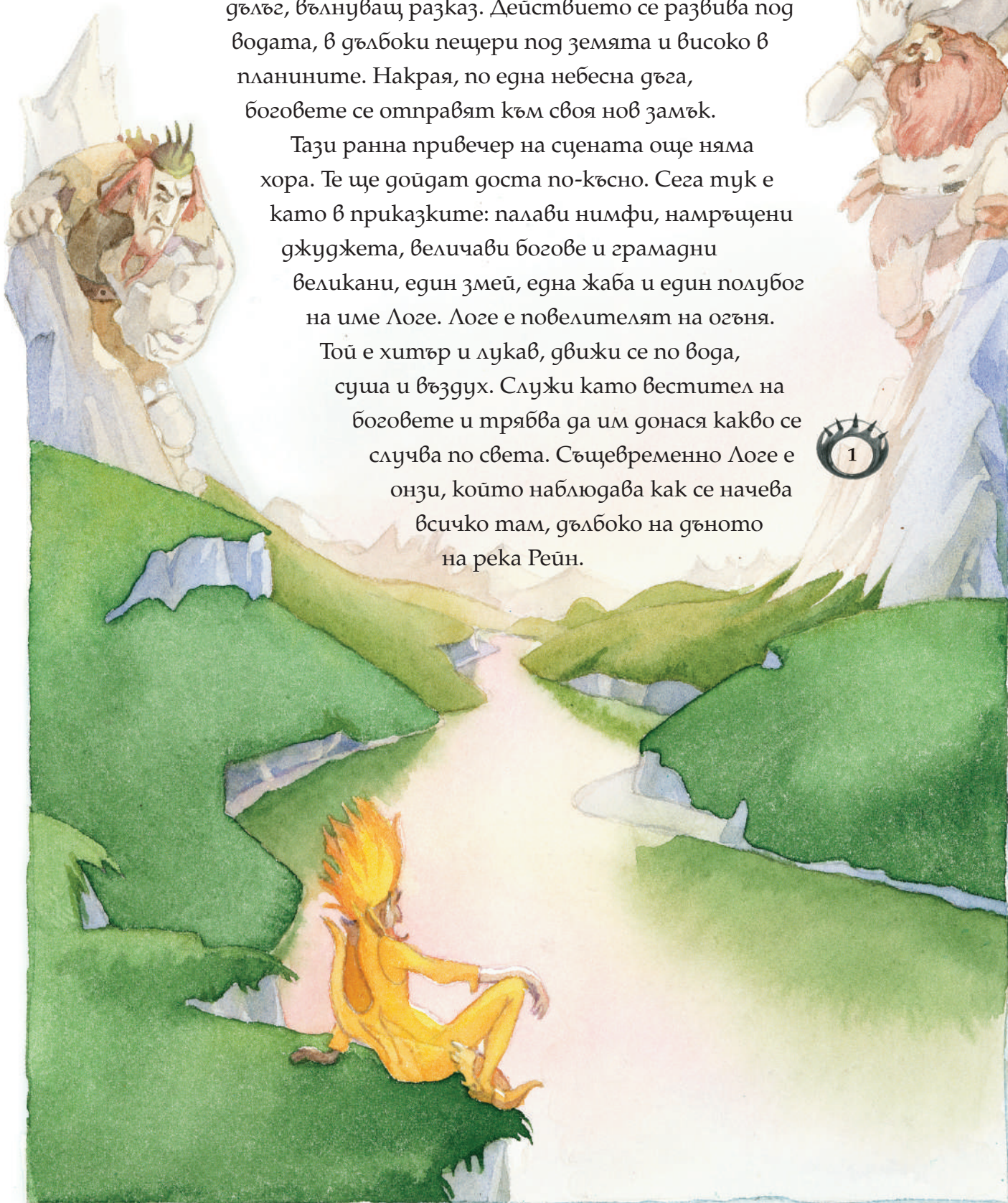

„Пръстенът на нибелунга“ е може би най-дългата опера, която е била създавана някога. Продължителността ѝ е близо 16 часа и са нужни над 100 музиканти и 34 певци солисти. Композиторът Рихард Вагнер е работил почти 30 години над нея. Операта се състои от четири части и за първи път е била представена в цялост в четири вечери през август 1876 г. Специално за тази цел във франконския град Байройт бил построен театър. В него до днес всяко лято се провежда прочутият Байройтски фестивал, на който се изпълняват само Вагнерови творби.

Тук ще разкажем първата част на тази опера, изпълнявана първата вечер. Нарича се „Рейнско злато“ и запознава с предисторията на този дълъг, вълнуващ разказ. Действието се развива по водата, в дълбоки пещери под земята и високо в планините. Накрая, по една небесна дъга, боговете се отправят към своя нов замък.

Тази ранна привечер на сцената още няма хора. Те ще дойдат доста по-късно. Сега тук е като в приказките: палави нимфи, намръщени джуджета, величави богове и грамадни великани, един змей, една жаба и един полубог на име Логе. Логе е повелителят на огъня.

Той е хитър и лукав, движи се по вода, суша и въздух. Служи като вестител на боговете и трябва да им донася какво се случва по света. Същевременно Логе е онзи, който наблюдава как се начева всичко там, дълбоко на дъното на река Рейн.

Отначало тъмнината е пълна, долавят се само контрабасите. Най-ниската им струна е настроена половин тон по-надолу. Това е най-ниският тон в оркестъра – ми-бемол. От него се ражда целият свят на тази грандиозна история. Прозвучава фаготът, валдхорните, а после се включват челите, виолите и цигулките. Чува се как отдолу се надигат вълни, все повече и повече. Това е вековечната река.

Развиделява се, настава ден, виждат се скали под водата и подаващи се зъбери над нея, а там – една нимфа, още една и още една... Казват се Воглинда, Велгунда и Флосхилда. Вагнер ги нарича щерките на Рейн.

Река̀та си тече. Щерките на Рейн палуват сред вълните. Всичко би могло да е наред и да си остане така, ако внезапно не се появява грозно джудже. Трябва да се е измъкнало през няко̀й процеп на подземната пещера. Това е Алберих, властващият над нибелунгското царство на джуджетата – видът му е като на жаба, има сплъстена брада и църкнала коса. Той забелязва нимфите и ги харесва. За миг грозното джудже се надява да улови няко̀я от тях и да я вземе за своя жена. Щерките на Рейн обаче го задяват и му се присмиват. Алберих е много влюбен, но същевременно и много разгневен. А двете в едно са много, много опасни.

